

Arrest

nr. 214 151 van 17 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. en LIPPENS T.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Ofschoon, zoals verzoeker er in het verzoekschrift terecht op wijst, in de motivering van bestreden beslissing verwezen wordt naar het oude artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit een louter materiële vergissing betreft nu de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” luidt en de conclusie van de bestreden beslissing als volgt gaat: “Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”. De begane vergissing heeft geen invloed op de uiteindelijke besluitvorming gedaan door de commissaris-generaal. De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/3, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal. In de parlementaire voorbereidingen die verzoeker zelf aanhaalt, staat duidelijk te lezen dat “omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU (...) ervoor geopteerd [wordt] de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 107).

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 augustus 2017 de vluchtelingenstatus verkreeg in Roemenië. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoekers kritiek dat verwerende partij niet inziet wat werkelijk moet begrepen worden onder het woord “bescherming” daar verwerende partij enkel geïnteresseerd blijkt te zijn door de “bescherming wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade”, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Naast voormeld onderzoek wordt in de bestreden beslissing immers wel degelijk nagegaan of verzoeker, die als vluchteling erkend werd in Roemenië, er tevens over voldoende of reële bescherming beschikt en of zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden:

“In deze verschilt uw situatie van erkend vluchteling grondig met de situatie van een verzoeker om internationale bescherming. U geniet als erkend vluchteling binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU-wetgeving, aan uw vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U verkreeg de vluchtelingenstatus in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Roemenië, dat Roemenië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.”

Verzoeker verwijst naar de moeilijke levensomstandigheden in Roemenië en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië. Dat de levensomstandigheden in Roemenië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Roemeense onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Het overige betoog in het verzoekschrift doet aan voorgaande geen afbreuk.

3. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat zij verwijst naar de middelen zoals weergegeven in haar verzoekschrift en stelt zij dat er niet voldoende gelegenheid was om haar grieven uiteen te zetten, en in de bestreden beslissing ook niet gemotiveerd wordt waarom het verzoek onontvankelijk is. Verzoekende partij is van oordeel dat niet afdoende rekening werd gehouden met de reële noden die zij als erkend vluchteling met een kwetsbaar profiel heeft en niet kan krijgen in Roemenië.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er niet voldoende gelegenheid was om haar grieven uiteen te zetten. De Raad merkt op dat verzoekende partij via haar verzoekschrift voldoende de kans heeft gekregen om haar grieven uiteen te zetten, indien zij van oordeel is dat zij niet alle grieven heeft kunnen uiteenzetten. Daarnaast had zij ook nog de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen, wat zij nagelaten heeft te doen. Zij had dus voldoende de mogelijkheden om haar grieven uiteen te zetten. Bovendien haalt verzoekende partij niet aan welke concrete grieven zij dan nog wel zou hebben aangevoerd die tot een ander besluit in haar dossier zouden hebben geleid.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het verzoek onontvankelijk is, wijst de Raad erop dat uit een simpele lezing van de bestreden beslissing duidelijk de motivering van de commissaris-generaal blijkt waarom haar verzoek onontvankelijk is verklaard, namelijk omdat zij internationale bescherming heeft in een ander EU-land.

Waar verzoekende partij van oordeel is dat niet afdoende rekening werd gehouden met de reële noden die zij als erkend vluchteling met een kwetsbaar profiel heeft en niet kan krijgen in Roemenië, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet concretiseert welke specifieke reële noden zij heeft waaraan in Roemenië niet kon worden voldaan. Daarnaast wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker verwijst naar de moeilijke levensomstandigheden in Roemenië en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië. Dat de levensomstandigheden in Roemenië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Roemeense onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker*

gebruik kan maken." Met voorgaand betoog werpt verzoekende partij geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar de middelen zoals weergegeven in haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 oktober 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS